

Sygn. akt III CSK 319/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. D. i J. D.
przy uczestnictwie K. D. i M. P. K.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki K. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej oddalił apelacje wnioskodawców i uczestniczki K.D. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 czerwca 2013 r.

Na postanowienie Sądu drugiej instancji uczestniczka K. D. wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., lub z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Kwestia, czy sąd w postępowaniu o ustanowienie drogi koniecznej może wydawać uczestnikom stosowne nakazy lub zakazy (np. orzec konieczność rozbiórki istniejącego na nieruchomości budynku), została już przesądzona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 74/14, „Izba Cywilna” 2014, nr 12, s. 4 (podobnie, pośrednio, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2002 r., III CZP 38/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 97).

O naruszeniu art. 232 zdanie drugie w związku z art. 278 k.p.c. nie może być mowy, gdyż jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien korzystać z uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2000 r., III CZP 4/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 195). Wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej leży w pełnej dyspozycji stron; to one żądają i dowodzą, nie sąd.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).